

[Arbejdsministeren]

problemer med at skaffe det nødvendige antal uddannelsespladser, dels, at det er ret omkostningskrævende. Det vil altså sige, at der skal findes finansiering, for at vi kan fremrykke uddannelsesstilbudene yderligere.

Samtidig er det min opfattelse, at en fremrykning kan øge risikoen for en utilsigtet anvendelse af tilbudene. Det bør have i mente, at uddannelsesstilbudene er en arbejdsmarkedspolitisk foranstaltning og ikke en konkurrent til det ordinære uddannelsessystem.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg ville så forfærdelig gerne være venlig. Men det er altså svært, når jeg bliver ved med at få sådanne besvarelser.

Jeg ved jo godt, at der igennem årene og vel også netop i denne tid forhandles meget om det her. Jeg ved også godt, at fase 2 i hele Sauntehusoplægget handler om at få de unge ind så hurtigt som muligt i enten uddannelse eller arbejde. Og jeg er enig i den fremgangsmåde.

Men jeg tror altså, at vi taler om en lidt anden gruppe her – vi taler i hvert fald om noget helt andet end det, jeg spørger om. For det, jeg spørger om helt konkret, er, om ministeren vil være med til at fremrykke det tidspunkt, fra hvilket de arbejdsløse kan få uddannelsesstilbud, så de undgår at komme i den situation, at de bliver langtidsledige, hvor det faktisk bliver sværere for dem at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

Jeg ved, at det koster penge, men ministeren ved jo også godt, at der herinde i Folketinget er et stort flertal, som meget gerne vil være med til at finansiere det, bl.a. hvis vi kan få lavet en tryghedsbestemmelse, sådan at hjemsendelsesordningerne kan ændres. Der er faktisk et par milliarder kroner at hente, hvis man ville lave det færdigt.

Jeg skal da ikke undlade at sige, at er der noget, vi kunne have lyst til, er det bestemt at være med på det område, sådan at vi kunne få klaret dette problem. For hvis vi ikke reducerer antallet af dem, der bliver langtidsledige, får vi ikke sat bom for problemet; så bliver det ved med at accelerere. For der er intet, der tyder på, at vi får så meget gang i hjulene, at vi får alle i arbejde. Derfor er vi nødt til at køre videre med vore lappeløsninger. Og de kan jo være mere eller mindre gode.

Så jeg må konstatere, at jeg heller ikke fik noget ud af dette svar.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Fru Lilli Gyldenkilde sagde, at hun havde svært ved at blive ved med at være venlig over for mig. Jeg kan sige, at jeg overhovedet ingen vanskeligheder har med fortsat at være venlig over for fru Lilli Gyldenkilde. Og det agter jeg at blive ved med, mens jeg naturligvis besvarer de spørgsmål, der bliver stillet.

Fru Lilli Gyldenkilde omtalte mange års indsats på dette område med at give de ledige muligheder for at komme i uddannelse. Jeg tror, fru Lilli Gyldenkilde vil give mig ret i, at hvis vi tænker nogle år tilbage – f.eks. tilfældigvis til før 1982 – vil vi konstatere, at de arbejdsløse dengang havde langt ringere muligheder for at uddanne sig i ledighedsperioden, end de har i dag. Der er blevet gennemført langt mere lempelige muligheder for at uddanne sig samtidig med, at man modtager dagpenge, efter klokken 16, i weekender, til uddannelser, der ikke er SU-berettigede osv. Endelig har vi de uddannelsesstilbudsordninger, som sidst blev aftalt i Folketinget, jeg tror, det var i december måned 1988.

Så der er gjort en kæmpeindsats for at øge de lediges uddannelsesmuligheder. Det skal vi fortsætte med og også meget gerne intensivere.

I den forbindelse erindrer jeg om, at der jo også er lagt op til genforhandlinger af ATB/UTB-forliget før 1992-93. Og jeg håber meget, at der bliver finansieringsmuligheder, så vi bliver i stand til ikke alene at forbedre, men også at fremrykke de tilbud, som bliver givet til de arbejdsløse.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal for god ordens skyld selvfølgelig bekræfte over for arbejdsministeren, at det før 1982 var lidt vanskeligt at komme igennem på dette område. Jeg er udmærket klar over, hvad der ligger bag det, ministeren siger, nemlig at vi dengang havde en socialdemokratisk regering, og at det derfor var vanskeligere. Men det var jo ikke kun det, der var tale om. Der var også tale om, at ingen borgerlige partier på det tidspunkt ville være med til noget. Men så fik de altså selv regeringspladserne og var nødt til at gøre et eller andet, og så begyndte der at komme skred i det. Det er der ikke nogen der skal have utak for, tværtimod.

Men det, vi ønsker alle sammen nu, er, at vi går videre i den retning, for det er meningsløst